

Theo Lời Kể Của Cư Sĩ Diệu Minh Viên Âm

Vào khoảng nửa cuối năm 2016, khi lão pháp sư đang dừng chân ở Hồng Kông, có lần ngài bị nhiễm phong hàn, sau đó chuyển biến thành cảm nặng. Khi ấy, ngài ho rất nghiêm trọng, ăn uống kém, phần lớn thời gian đều nằm nghỉ trên giường, thân thể suy nhược, giọng nói cũng rất yếu ớt không ra hơi. Các đệ tử đối với chuyện này vô cùng lo lắng, đều sao ngài cũng đã 90 tuổi, sợ rằng không chịu nổi sự giày vò như thế, dễ phát sinh thêm các biến chứng khác. Vì thế, mọi người lại càng thận trọng hơn trong việc chăm sóc lão pháp sư. Một đêm nọ, lão pháp sư vẫn nghỉ ngơi như thường lệ. Nhưng đến khuya, từ phòng của lão pháp sư bỗng vang lên tiếng nói khe khẽ. Lắng tai nghe kỹ, dường như lão pháp sư đang lầm bầm tự nói, nhưng lại không nghe rõ là đang nói gì. Tuy lúc đó khoảng cách đến phòng lão pháp sư chỉ vài bước chân, song nghe hồi lâu vẫn không nghe được rốt cuộc là gì. Ngay lúc định bỏ đi, đột nhiên lại nghe rõ ràng một câu: “Tôi tổng kết kinh nghiệm học tập suốt cả đời mình, chính là: thâm nhập một môn, huân tu lâu dài”. Lời vừa dứt, tất cả lại trở về tĩnh lặng. Nhưng trong lòng tôi không khỏi dấy lên sự cung kính nể phục. Cả đời lão pháp sư giảng kinh, từ những năm đầu với các bộ kinh như kinh Kim Cang, Lục Tổ Đàn kinh, kinh Lăng-nghiêm, kinh Pháp Hoa, cho đến về sau là kinh Hoa Nghiêm, ngài đều hoằng dương rộng rãi nhiều kinh luận lớn của các tông phái. Tuy nhiên, từ sau năm 85 tuổi, ngài chỉ tuyên giảng kinh Vô Lượng Thọ, chuyên tu và chuyên hoằng dương pháp môn Tịnh độ, ngài đã tự mình nỗ lực thực hành kinh nghiệm được đúc kết là “thâm nhập một môn, huân tu lâu dài”, và thị hiện thân giáo tuyệt vời nhất cho chúng tôi.

Tổ biên tập “Thân giáo của hòa thượng Tịnh Không”